

Arrest

nr. 277 657 van 20 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, van Salvadoraanse nationaliteit, als wettelijke vertegenwoordigers van X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 mei 2022 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2022.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 18 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar moeder en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters moeder, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen op 21 september 2019 in België aangekomen samen met verzoeksters halfzussen en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 30 september 2019.

Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens de verklaringen van haar moeder in België geboren op (...) november 2020 uit haar relatie met H. S., die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn.

Het verzoek om internationale bescherming dat haar moeder indiende op 30 september 2019 werd op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) door de commissaris-generaal ook in verzoeksters naam als vergezellende minderjarige ten aanzien van haar moeder behandeld. Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 26 maart 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Op 29 september 2021 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. X tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder.

1.2. Op 11 oktober 2021 diende verzoekster, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder, een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 oktober 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoeksters ouders gehoord op 29 maart 2022.

1.4. Op 19 april 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jouw moeder A.(...) E.(...) G.(...) (CG (...); O.V. (...)) bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. Op 20 september 2019 is ze samen met je halfzussen Er.(...) N.(...) V.(...) G.(...) en Ge.(...) F.(...) Ge.(...) F.(...) (O.V. (...)) uit El Salvador vertrokken. Ze kwam in België aan op 21 september 2019 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 30 september 2019.

Jij werd geboren op (...) november 2020 te Moeskroen. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van je moeder ook in jouw naam als vergezellende minderjarige ingediend.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 26 maart 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van jouw moeder. Ze tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde de beslissing van het CGVS bij arrest van 29 september 2021.

In België begon jouw moeder een relatie met je vader H.(...) S.(...) ((...)Z; O.V. (...)), dewelke de nationaliteit van Ivoorkust bezit. Hij kwam in België aan op 6 maart 2018 en diende hier een eerste verzoek om internationale bescherming in op 12 maart 2018. Hij kwam echter niet opdagen voor zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zonder hiervoor een valabel motief op te geven, waardoor zijn asielaanvraag zonder voorwerp werd geklasseerd op 25 januari 2019. Hij verbleef achtereenvolgens in Frankrijk en Nederland en keerde op 27 februari 2019 terug naar België, waar hij een tweede verzoek om internationale bescherming indiende op 6 maart 2019. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 6 april 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van jouw vader. Hij tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar de Conseil du Contentieux des Etrangers (CCE) bevestigde de beslissing van het CGVS bij arrest van 21 oktober 2021. Je moeder diende in jouw hoofde een verzoek om internationale bescherming in op 11 oktober 2021. Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van jouw verzoek haalt je moeder aan dat je niet naar El Salvador kunt omwille van de hoge misdaadcijfers aldaar. Bendeleden vermoorden er vele mensen en ze vreest dat jij hiervan ook slachtoffer zou kunnen worden. Je moeder geeft ook aan dat je hier in België een betere toekomst wacht dan in El Salvador, zowel financieel als qua onderwijs. Je advocaat wijst nog op het risico dat je in El Salvador gevisseerd zou kunnen worden omwille van je gemengde afkomst. Verder halen je moeder en vader ook aan dat je niet naar Ivoorkust kunt omdat je daar omwille van de moslimtradities het risico loopt te worden besneden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd, rekening houdend met het gegeven dat je nog geen twee jaar oud was, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van je moeder A.(...) E.(...) G.(...) (CG (...)9; O.V. (...)) en je vader H.(...) S.(...) ((...)Z; O.V. (...)) afgenomen, dewelke tevens in de mogelijkheid verkeerden om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer “de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een beslissing werd genomen”.

In dit geval blijkt uit het administratief dossier dat jouw verzoek om internationale bescherming deels berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 30 september 2019. Ze verwijst in het kader van jouw verzoek immers naar de problemen die ze zelf eerder ook al aanhaalde, namelijk de grote aanwezigheid van bendeleden in El Salvador (CGVS p.4-5).

Jouw moeder is er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet loopt (zie beslissing CGVS en arrest RvV die aan het administratieve dossier werden toegevoegd). Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat jij, op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken.

Wat betreft het motief dat je advocaat nog aanhaalt, namelijk de mogelijkheid dat je in El Salvador geïsoleerd zou worden omwille van je gemengde afkomst, kan worden verwezen naar de motivering die de RvV in dit verband reeds naar voren bracht in haar arrest met betrekking tot het verzoek van jouw moeder (CGVS p.7). De RvV wees er in eerste instantie op dat je moeder deze vrees niet vermeldde tijdens haar eigen persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Ook nu weer haalde ze dit niet zelf aan tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van jouw verzoek. Dit doet nogmaals afbreuk aan de ernst van deze vrees. Bovendien brengt je moeder in dit verband nog steeds geen enkel concreet en objectief element naar voor dat de bewering zou staven dat jij omwille van je huidskleur of afkomst zou worden geïsoleerd. Om aanleiding te geven tot het toekennen van internationale bescherming dient discriminatie van die aard te zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend moeten zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Je moeder blijft in gebreke om dit aan te tonen.

Er dient tevens te worden gewezen op het feit dat jouw moeder zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indiende nadat haar weigeringsbeslissing definitief werd op 29 september 2021 (CGVS p.5). Nochtans komen de motieven die tijdens jouw verzoek van 11 oktober 2021 worden aangehaald deels overeen met hetgeen tijdens haar verzoek naar voren werd gebracht. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook jouw moeder zelf terug een verzoek om internationale bescherming zou indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor koos een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat je moeder de mogelijkheid om haar minderjarige dochter een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruikt ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.

Dat je moeder een betere toekomst voor jou wil, zowel financieel als qua onderwijs, houdt geenszins verband met één van de criteria van de Conventie van Genève, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming (CGVS p.5). Bijgevolg kan hieruit geen nood aan internationale bescherming ten opzichte van El Salvador afgeleid worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je moeder bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient nog te worden aangehaald dat je moeder tot op heden nog geen stappen ondernam om jouw El Salvadoraanse nationaliteit in orde te brengen. Ze verklaart dit simpelweg te zijn vergeten (CGVS p.4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt dat je via je moeder wel degelijk recht hebt op de El Salvadoraanse nationaliteit. Zij dient hiervoor de nodige administratieve stappen te zetten.

In het licht van deze vaststelling en het gegeven dat er ten aanzien van jouw moeder door het Commissariaatgeneraal beslist werd tot de weigering van haar verzoek omdat zij niet heeft aangetoond dat ze bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou lopen, moet dan ook worden aangenomen dat de terugkeer van jou en je moeder naar Ivoorkust géénszins aan de orde en louter hypothetisch is. Hiermee vervalt dan ook de vrees voor de besnijding die je in Ivoorkust zou kunnen ondergaan (CGVS p.6, 8-10).

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat in het kader van jou verzoek geen eigen feiten werden aangehaald die een apart verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook meent verzoeker dat er een beoordelingsfout voorligt.

Na een uitgebreid theoretisch betoog aangaande de aangehaalde rechtsbepalingen en -beginselen, betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing en besluit zij dat zij wel degelijk een

gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft. Verzoekster betoogt verder dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgend stavingstuk:

- een uittreksel uit “*Code de la Nationalité Ivoirienne*” (stuk 3);
- CERD “*Observations finales concernant le rapport d’El Salvador valant dix-huitième et dix-neuvième rapports périodiques*” van 13 september 2019 (stuk 4).

Op 18 juli 2022 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) aan de Raad over waarin de url is opgenomen die refereert aan de COI Focus “*Salvador. Situation Sécuritaire*” van 4 juli 2022.

Op 18 augustus 2022 laat verzoekster aan de Raad nog een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 12) geworden met volgende bijkomende stavingstukken:

- een medisch certificaat *d.d.* 3 mei 2022 waaruit blijkt dat zij geen vrouwelijke genitale verminking onderging (stuk 1);
- een verklaring op eer (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 261 344 van 29 september 2021 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming dat verzoeksters moeder indiende op 30 september 2019 – hetwelk volgens artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook vermoed wordt namens verzoekster te zijn ingesteld. Dit omdat geen geloof gehecht kon worden aan de door haar voorgehouden problemen met bendeleden, haar vrees ten aanzien van haar dochters louter hypothetisch is en zij ook niet *in concreto* kon aantonen dat haar dochter die in België geboren is en een Afrikaanse vader heeft, gediscrimineerd zal worden bij terugkeer naar El Salvador omwille van haar huidskleur of andere religie. Verder werd geoordeeld dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kon worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en verzoeksters moeder ook geen dergelijke vrees aannemelijk maakte en er geen zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Op 11 oktober 2021 dient verzoekster, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)*”

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: “De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.5. Op 29 maart 2022 worden verzoeksters ouders gehoord op het CGVS. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: “Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd, rekening houdend met het gegeven dat je nog geen twee jaar oud was, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van je moeder A.(...) E.(...) G.(...) (CG (...); O.V. (...)) en je vader H.(...) S.(...) ((...)Z; O.V. (...)) afgenomen, dewelke tevens in de mogelijkheid verkeerden om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

In het verzoekschrift wordt gehekeld dat het CGVS zelfs niet van plan was verzoeksters vader te horen, dat haar advocaat hierop moest aandringen en uiteindelijk zelf moest tolken. Vooreerst dient te worden benadrukt dat *in casu* het verzoek om internationale bescherming van verzoekster (en dus niet haar vader) wordt beoordeeld. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeksters vader, mits tolken door de advocaat, alsnog gehoord werd over de situatie in Ivoorkust in het algemeen en de vrees voor zijn dochter in het bijzonder (administratief dossier, CGVS, p. 7-10). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op 31 maart 2022 een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd bezorgd en haar ouders, noch haar advocaat hierop opmerkingen hebben geformuleerd. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoekster, overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht wordt in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van 29 maart 2022. Het *post factum* aanvoeren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onzorgvuldig gehandeld zou zijn geweest, is dan ook niet ernstig. Verzoekster duidt bovendien niet *in concreto* aan op welke wijze, in welke mate en/of waar dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing.

2.3.6. Tijdens het persoonlijk onderhoud verwijst verzoeksters moeder naar de algemene situatie in El Salvador en stelt zij te vrezen dat verzoekster, net als vele andere mensen, gedood zal worden door bendeleden (administratief dossier, CGVS, p. 4-5). Verzoeksters moeder geeft ook aan dat haar dochter in België een betere toekomst wacht dan in El Salvador, zowel financieel als qua onderwijs (administratief dossier, CGVS, p. 5). Verzoeksters advocaat laat optekenen dat verzoekster in El Salvador gevisieerd zou kunnen worden omwille van haar gemengde afkomst (administratief dossier, CGVS, p. 7). Verder halen verzoeksters ouders ook aan dat zij niet naar Ivoorkust kan omdat zij daar omwille van de moslimtraditie het risico loopt te worden besneden (administratief dossier, CGVS, p. 6 en 8-10).

In de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) verzoekster steunt zich voor haar verzoek om internationale bescherming deels op dezelfde gronden als haar moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 30 september 2019, met name verwijst zij ook in het kader van verzoeksters verzoek om internationale bescherming naar de grote aanwezigheid van bendeleden in El Salvador. Uit de beslissing van het CGVS en het arrest van de Raad blijkt evenwel

dat verzoeksters moeder er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, zodat bijgevolg evenmin kan worden aangenomen dat verzoekster, op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken;

(ii) wat betreft het motief dat haar advocaat aanhaalt, namelijk de mogelijkheid dat verzoekster in El Salvador geïmigreerd zou kunnen worden omwille van haar gemengde afkomst, kan worden verwezen naar 's Raads arrest in hoofdzaak van verzoeksters moeder, waarbij in eerste instantie erop werd gewezen dat verzoeksters moeder deze vrees niet vermeldde tijdens haar eigen persoonlijk onderhoud. Verzoeksters moeder haalde dit element overigens evenmin aan tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van verzoeksters verzoek, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst van deze vrees. Bovendien brengt verzoeksters moeder in dit verband nog steeds geen enkel concreet en objectief element naar voor dat de bewering zou staven dat zij omwille van haar huidskleur of afkomst zou worden geïmigreerd en/of dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt;

(iii) de vaststelling dat verzoeksters moeder zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indiende nadat haar weigeringsbeslissing definitief werd, terwijl deze motieven deels overeenstemmen met deze die in het kader van het verzoek van verzoekster worden aangevoerd, ondermijnt de ernst van de voorgehouden vrees nu verwacht kan worden dat haar moeder, zo deze motieven daadwerkelijk op de waarheid zouden berusten, zelf terug een verzoek om internationale bescherming zou indienen om alsnog internationale bescherming te bekomen;

(iv) het gegeven dat verzoeksters moeder een betere toekomst voor verzoekster wil, zowel financieel als qua onderwijs, houdt geen verband met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming;

(v) het gemeenschappelijk crimineel geweld, waaronder afpersing, kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staatconfrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(vi) er dient te worden vastgesteld dat verzoeksters moeder nog geen stappen ondernam om verzoeksters Salvadoraanse nationaliteit in orde te brengen, terwijl uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat verzoekster via haar moeder wel degelijk recht heeft op de Salvadoraanse nationaliteit;

(vii) gelet op het voorgaande moet worden aangenomen dat de terugkeer van verzoekster en haar moeder naar Ivoorkust geenszins aan de orde en louter hypothetisch is, waarmee ook de vrees voor de besnijdenis die verzoekster in Ivoorkust zou kunnen ondergaan, vervalt.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.7.1. Verzoekster hekelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal haar aanvraag enkel ten aanzien van El Salvador heeft beoordeeld, terwijl een terugkeer naar Ivoorkust eveneens aan de orde kan zijn. Immers, indien een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden overhandigd, zou dit document eveneens betrekking kunnen hebben op Ivoorkust, daar zij nog geen nationaliteit heeft en zij zowel op de Salvadoraanse als op de Ivoriaanse nationaliteit aanspraak kan maken. Verzoekster citeert hierbij uit een uittreksel van “*Code de la Nationalité Ivoirienne*” (verzoekschrift, stuk 3), waaruit blijkt dat een kind van een Ivoriaanse onderdaan, geboren in het buitenland, aanspraak kan maken op de Ivoriaanse nationaliteit. De Raad wijst er vooreerst opnieuw op dat krachtens artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing wordt genomen met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming. *In casu* wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht opgemerkt dat de weigeringsbeslissing in hoofde van verzoeksters moeder – een ogenblik waarop verzoekster als persoon ten laste was ingeschreven – ook geldt in hoofde van verzoekster. Hieruit vloeit tevens voort dat de beoordeling van een internationale beschermingsstatus van een begeleide minderjarige vreemdeling – zo deze geen eigen elementen aanbrengt die een apart verzoek rechtvaardigen – logischerwijze de beoordeling volgt van de internationale beschermingsstatus van zijn ouder(s) of de persoon die de voogdij uitoefent. *In casu* zal blijken dat verzoekster geen eigen elementen aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Bijgevolg is het aldus wel degelijk aannemelijk dat de commissaris-generaal in de concrete situatie van verzoekster naar het land van nationaliteit van haar moeder heeft gekeken bij zijn beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat verzoeksters moeder ter terechtzitting heeft verklaard dat verzoeksters vader haar heeft verlaten en ze er niet meer mee samen is.

In dit verband dient er tevens op gewezen dat het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade wordt gevoerd met betrekking tot het land waarvan de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit heeft, of indien verzoeker geen nationaliteit heeft, het land van zijn/haar gewoonlijke verblijfplaats. Gezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet aangetoond worden dat de verzoeker om internationale bescherming geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van zijn/haar land van herkomst. Ingeval een verzoeker om internationale bescherming meer dan één nationaliteit heeft, verwijst “*het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft*” in de vluchtelingendefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is en moet aangetoond worden dat hij/zij van geen van de landen waarvan hij/zij de nationaliteit bezit bescherming kan verkrijgen. Gelet op voorgaande overwegingen en rekening houdend met de samenwerkingsplicht die op een verzoeker om internationale bescherming rust, komt het de verzoeker toe om het mogelijk te maken aan de bevoegde asielinstanties om zijn/haar vrees voor vervolging of risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in te schatten. Hierbij is de eerste stap aldus het bepalen ten opzichte van welk land of welke landen van nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, deze nood aan internationale bescherming moet worden getoetst.

In casu blijkt uit de verklaringen van de ouders van verzoekster dat zij tot nu toe geen stappen hebben ondernomen om Salvadoraanse, dan wel Ivoriaanse identiteitsdocumenten aan te vragen voor verzoekster en geeft verzoeksters moeder aan dat zij dit vergeten zijn, dan wel dat zij het niet noodzakelijk achtte om zich tot de Ivoriaanse autoriteiten te wenden (administratief dossier, CGVS, p. 4), waarbij verzoeksters ouders haar dus zonder valabele reden(en) onttrekken aan een eventuele beschermingsmogelijkheid vanwege de Salvadoraanse of Ivoriaanse autoriteiten en dit in weerwil van de op hen rustende samenwerkingsplicht. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift opmerkt dat haar moeder nog een hevige vrees koestert ten aanzien van haar land van herkomst voor zichzelf en haar dochter en zij daarom nog geen stappen ondernam teneinde haar dochter de Salvadoraanse nationaliteit te laten bekomen, beperkt zij zich tot een loutere *post-factum* bewering die niet de minste steun vindt in de verklaringen zoals haar moeder deze heeft afgelegd in de loop van het persoonlijk onderhoud en die aldus duidelijk na reflectie tot stand is gekomen. Verzoeksters moeder verklaarde immers “*Dochter F. geregistreerd bij de Salvadoraanse autoriteiten? Neen. Hebt u dat geprobeerd? Neen. Waarom niet? Want ik wist niet welke procedure daarvoor op te starten. Niet langs gegaan bij ambassade bijvoorbeeld? Neen. En bij de autoriteiten van Ivoorkust? Neen. Waarom niet? Hetzelfde, achtten we niet noodzakelijk. Welke nationaliteit heeft uw dochter dan? Geen enkele. Waarom niet geprobeerd om dat in orde te brengen? Haalt schouders op. We zijn dat vergeten.*” (adm. dossier, notities CGVS 29 maart 2022, p. 4).

Bovendien werd reeds in 's Raads arrest nr. 261 344 van 29 september 2021 geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden vrees in hoofde van verzoeksters moeder. Waar verzoekster verwijst naar een mogelijk bevel om het grondgebied te verlaten, moet bovendien worden benadrukt dat de huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.7.2. Aangaande haar gemengde afkomst benadrukt verzoekster in het verzoekschrift dat zij hierdoor wel degelijk een risico loopt op verregaande discriminatie in geval van terugkeer naar El Salvador. Zij citeert uit CERD *“Observations finales concernant le rapport d'El Salvador valant dix-huitième et dix-neuvième rapports périodiques”* van 13 september 2019 (verzoekschrift, stuk 4) en voert aan dat hieruit blijkt dat personen van Afrikaanse afkomst, evenals migranten nog steeds disproportioneel worden getroffen door discriminatie, armoede en sociale uitsluiting, ondanks de maatregelen die de laatste jaren werden genomen door de Salvadoraanse overheid. Verzoekster voegt hieraan toe dat de situatie voor vrouwen van Afrikaanse afkomst nog problematischer is, in die zin dat er geen specifieke maatregelen bestaan om deze vrouwen te beschermen. Verzoekster meent dat er op basis van de voorliggende informatie onvoldoende gegevens bestaan om tot de conclusie te komen dat zij geen risico zou lopen in geval van terugkeer naar El Salvador, des te meer aangezien zij onder drie factoren van discriminatie valt. Te weten, als vrouw, als migrant en als persoon van Afrikaanse afkomst.

Er dient vooreerst benadrukt dat in 's Raads arrest nr. 261 344 van 29 september 2021 in dit verband reeds werd geoordeeld: *“2.3.4.8. In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat haar jongste dochter, geboren in België, een Afrikaanse vader heeft (de nationaliteit wordt niet vermeld in het verzoekschrift) en om die reden zal worden gediscrimineerd in El Salvador.*

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster dit niet eerder heeft vermeld. Tijdens het onderhoud bij het CGVS vermeldde ze dat haar dochter in België geboren is en dat de vader haar huidige partner is van Ivoriaanse nationaliteit (notities CGVS, p. 4 en 5). Dat ze de vrees die nu geuit wordt in het verzoekschrift, niet eerder vermeldde, doet al afbreuk aan de ernst ervan.

Vervolgens blijkt dat verzoekster zich in deze stand van zaken beperkt tot de loutere bewering dat de jongste dochter omwille van haar huidkleur en een andere religie gediscrimineerd zal worden omwille van deze afkomst/religie bij een terugkeer naar El Salvador. Zij brengt in dit verband echter geen enkel concreet en objectief element naar voor dat de bewering staft dat haar dochter omwille van haar huidskleur of afkomst zal worden gediscrimineerd. De Raad benadrukt dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Verzoekster blijft in gebreke om dit aan te tonen.”

Ook in het kader van het voorliggend verzoek om internationale bescherming van verzoekster dient te worden opgemerkt dat verzoeksters moeder deze vrees voor discriminatie niet zelf aanhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging. Verder moet worden herhaald dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeksters moeder, noch vader maakten doorheen het persoonlijk onderhoud geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengen ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op verzoeksters persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De loutere verwijzing naar algemene informatie, die geen betrekking heeft op haar persoon, volstaat niet om de vrees voor vervolging die verzoekster aanvoert *in concreto* aannemelijk te maken.

Zo verzoekster in het verzoekschrift nog aanvoert dat zij behoort tot een *“specifieke sociale groep van migranten en vrouwen van Afrikaanse afkomst”*, wijst de Raad erop dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De verzoeker om internationale bescherming moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

2.3.7.3. Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd als volgt: *“Er dient tevens te worden gewezen op het feit dat jouw moeder zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indiende nadat haar weigeringsbeslissing definitief werd op 29 september 2021 (CGVS p.5). Nochtans komen de motieven die tijdens jouw verzoek van 11 oktober 2021 worden aangehaald deels overeen met hetgeen tijdens haar verzoek naar voren werd gebracht. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook jouw moeder zelf terug een verzoek om internationale bescherming zou indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor koos een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat je moeder de mogelijkheid om haar minderjarige dochter een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruikt ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.”*

Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat haar moeder tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat haar procedure reeds was afgelopen en er sinds haar eigen verzoek geen veranderingen meer waren in haar persoonlijke situatie, zodat zij niet over nieuwe elementen beschikte om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster met dit betoog volhardt in eerder afgelegde verklaringen, de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen minimaliseert en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegensprekt, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde motivering.

2.3.7.4. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster in het verzoekschrift om haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoekster gaat in op de notie van ‘gewapend conflict’ en citeert vervolgens uit de COI Focus *“El Salvador. Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020. Verzoekster hekelt in dit verband dat de commissaris-generaal de veiligheidssituatie niet heeft beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn om te besluiten dat er in het algemeen moet worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van voormelde artikelen.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (zie onder meer de COI Focus *“Salvador. Situation Sécuritaire”* van 4 juli 2022; rechtsplegingsdossier, stuk 10), wordt niet betwist dat het bende gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te orden betoogd – het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the*

need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise." (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport "*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*" van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als "*highly targeted and individualized*" wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 4 juli 2022, p. 15-23; COI Focus "*El Salvador: Veiligheidssituatie*" van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoeksters geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekster toont niet aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster geciteerde informatie laat, daargelaten de vaststelling dat zij niet de meest actuele is, niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.5. Het medisch certificaat *d.d.* 3 mei 2022 waaruit blijkt dat verzoekster geen vrouwelijke genitale verminking onderging (stuk 1 van rechtsplegingsdossier, stuk 12) en de verklaring op eer van verzoeksters ouders *d.d.* 15 juni 2022 waarin zij verklaren hun dochter te beschermen tegen elke vorm van genitale verminking en zich engageren om artikel 409 van het Strafwetboek te eerbiedigen (stuk 2 van rechtsplegingsdossier, stuk 12), dient met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat gelet op het voorgaande een terugkeer van verzoekster (en haar moeder) naar Ivoorkust niet aan de orde is en louter hypothetisch is, zodat haar vrees om een besnijdenis te ondergaan in Ivoorkust dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.7.6. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters ouders, gelet op verzoeksters jonge leeftijd, op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid verzoeksters vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET